

върха, стърчеше колибата на пждаря. Долу се виждаше пожълтѣлото поле. Голѣмиятъ орѣхъ бѣ прострѣлъ жилести клоне всрѣдъ лозето. Наоколо, отъ другитѣ лозя, идѣше глѣчка. Навсѣкжде бѣха излѣзли да бератъ орѣхитѣ. Ф-р-рѣ, ф-р-рѣ! — удрѣха пжртоветѣ по зеленитѣ клоне, и орѣхитѣ като едра градушка тупаха по земята.

Дружината се прѣсна между лозитѣ, да дири грозде. Вързаха Марка на близу да пасе. Гуджо се изтегна на слънце. Следъ малко Савата взе пжрта и зашиба дървото, а другитѣ събираха, бѣлѣха орѣхитѣ и пѣлѣха човала.

Скоро земята позеленѣ отъ листа и черупки, а ржцетѣ на дружината почернѣха. Слънцето се смѣкна надъ срещния ридъ. Далечъ едно магаре се обади. Марко му отвърна.

Когато орѣхътъ бѣ вече обруленъ, дѣдо се обади:

— Стига толкозъ! Свършихме работата. Сега отворете кошницата и хапнете, че ще вървимъ! Пъкъ азъ ще отида до пждаря да изпушимъ по една цигара. Ама хемъ да не лудувате, че птичето ще ми каже!...

Хапнаха хлѣбъ и сирене. Зобнаха